11843

M. Escriu Fortuny

VERMOUTH MATRIMONIAL

Pessa en un acte

Lo Teatro Regional OBRA 169

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from
University of North Carolina at Chapel Hill

http://archive.org/details/vermouthmatrimon1646escr

Biblioteca de LO TEATRO REGIONAL

VERMOUTH
MATRIMONIAL

Joguina cómica en un acte y en vers,

ORIGINAL DE

M. RIUSECH (pseud.)

(M. Escriu Fortuny)

Estrenada ab éxit extraordinari, lo 15 de Febrer de 1891, en lo teatro Calvo-Vico, *Gran-Vta.*

BARCELONA

—

LO TEATRO REGIONAL
Ronda de Sant Pere, 19 y 21
1901

Imprempta de PERE TOLL, Valencia, 32.—Barcelona

Personatges

EMILIA (senyora). . . .	D.ª María Cuello.
PEPETA (minyona). . . .	» Irene Pavía.
ENRICH (senyor).. . . .	D. Arthur Buxens
MIQUEL (promés de la minyona).	» Lluis Millá.
LLUIS (germá de la senyora). .	» Cárlos Casals.

L' acció á Barcelona un vespre de Carnaval.

Epoca contemporánea.

Dreta y esquerra del actor

611056

La propietat d' aquesta obra es del autor, qui delega 'l cobro de drets y permís pera representarla á la GALERIA DE PROPIETATS DRAMATICAS Y LIRICAS de D. Joan Molas y Casas, Hospital, 12 y 14, 2.º

Queda fet lo diposit que marca la lley.

ACTE ÚNICH

Sala rica ab sofá, cadiras, tauleta de centro, etc., á gust del director. Porta al foro y dugas laterals á dreta y esquerra, totas ab portier. Entre foro y porta de la dreta, un' altra mes petita que dona á la cuyna.

ESCENA PRIMERA

PEPETA y al final ENRICH. (Al alsarse 'l teló, PEPETA espolsa 'ls mobles).

PEPETA Vaja!... Ja n' estich cansada
de ser minyona... ¡No dona!
y aixó que la casa es bona
y no es mala la mesada.
La senyora... es bondat pura;
lo senyor no es gens estrany.
Per part d' ella, ni un regany
per part d' ell cap travessura.
Com fa poch que son casats
están... en lluna de mel
y aquesta casa, es lo cel
de dos cors enamorats!
May cap renyina ni enfado
sempre abrassadas ardentas
y jo... que ho veig d' esquillentas
¡fonentme com un bolado!
Ay Senyor!... Aixó m' apura
puig quan veig als senyorets

que 's poden estar juntets
contemplantse ab tal ternura.
¡Ay Senyor!... Sento un raurau
que, si 'l meu Miquel venía
jo no sé lo que faría
¡pero... 'l deixaría blau!
¡Si senyors! Blau de vergonya
perque n' hi mouría un vol
no deixantlo de mussol
d' estaquirot y carronya.
Puig si be es molt cert que 'm mena
un afecte de vritat,
es un xicot tan parat
que hasta, francament, fa pena!
Jo li dich.
—Home, Miquel,
hem de dur las cosas claras...
¿Per qué no ho dius als teus pares
que 'ns estimém ab anhel?
Dígals' hi que jo 't vull tant...
Pro sentirán que 'm respón;
(exagerant la veu)
—No, no, no, vatúa 'l mon.
Si 'ls ho dich 'm pegarán.—
¡Un bon noy! per xó m' agrada;
treballadó, la vritat.
Pro es aixís; tot aturat.
Sort que ja me l' hi pensada...

ENRICH Peta!... *(desde dins)*

PEPETA ¡Senyoret!... ¿Qué mana?

ENRICH *(surtint)* Avuy potser surtiré.

PEPETA Y bueno... (Que n' haig de fé).

ENRICH Respállam l' americana.

(*Pepeta fa mutis per la porta de la dreta*)

ESCENA II

ENRICH sol. (Passeja pe 'l saló, tot cantant un tros d' ópera á voluntat del actor.)

(badalla)

Vetaquí qu' ara badallo;
la vritat, no se perqué...
(badalla mes prolongat)
¡Qu' és estrany! ¡Oh y no m' ho esplico!
¡Potsé *resigna* mal temps!...
Lo cert es, qu' aquesta vida
no m' agrada poch ni gens;
Jó, la flor dels calaveras...
jó, que quant era solter,
no menjava may á casa,
ni hi dormía, qu' es mes fresch,
¡fer ara vida de *gueto!*...
¡Pro per xó, tot es ben fet;
tinch un ángel, aquí á casa,
que 's mereix aixó y molt més
una dona... que m' estima...
com... jo á n' ella, exactament.
¡Ay Emilia, Emilia, Emilia,
quin sacrifici 'm fas fer!
¡Oh y avuy, ab ball de máscaras!
¡quina gresca 's fa al *Liceu!*
¡No anarhi!... Sembla mentida,
¡Jo que hi feya tant paper!

(*Pauseta*)

Mes si anava la Emilia
tindría un sentiment...
No, no, no, de cap manera,
jo la estimo molt també
y si 'm fés una passada
per aquest istil, que hi anés
quant tranquil soch al Cassino,
no 'm vindría gayre bé...
Y apropósit, ara penso
que ho podría molt ben fer.

Jo d' ella, no puch fins are
pensarne gens malament,
pro lo bó, molts cops s' espatlla
y pot tornarse dolent...
(*Reflexionant*)
¡Ah! ja hi pescat una idea
una carteta escriuré
disfigurantme la lletra
é invitantla á aná al Liceu...
Sense firma... Si es culpable,
de segú no 'm dirá rés...
Si en cambi, m' estima encara,
al punt m' ho fará saber.
¡Bona idea! vaig á dintre
á escriure, ¡gran pensament!...

Mutis per la porta lateral dreta. Per la esquerra surt Emilia mirant ab curiositat, com ell se 'n va)

ESCENA III

EMILIA sola.

¿Qué tindrá l' Enrich, que parla
d' aquest modo sol?... Ja entench...
Deu portar algún negoci
d' importancia, aixó deu ser.
Mes potsé també sería
qu' un altra dona. ¡Deu meu!
¡Tant que 'm diu qu' á mi m' estima
¡Més si per cás m' enganyés!...
Ell ha estat molt calavera,
te molts mals antecedents,
y la *cabra... tira al monte.*
¡Deu meu, Deu meu! ¿qué faré?
Ell, quant de vegadas conta
fets dels seus anys de solter,
ha dit qu' una tal *Matilde*
va ser l' últim amor seu...
¿Potsé encara sent per ella

alguna pasió?... Ho sabré...
Desfigurantme la lletra
vaig á escriure un bitlletet:
firma... *Matilde,* citantlo
per' aquesta nit al Liceu...
¡Si l' ensenya, encar m' estima
si l' amaga 'm moriré!
(Mutis per l' esquerra.)

ESCENA IV

PEPETA per la dreta y després MIQUEL pel foro.

PEPETA ¡Quina manía d' escriure!
(Mirant á totas dugas portas)
¡Oh y ab quina afició ho fan!
Ella y ell, tots dos están
escribint. ¡Es cás de riure!
Si aixó dura sols un' hora
'ls sellos ¡quina *salida!*...
MIQUEL ¡Pepeta! *(desde la porta foro, trayent no mes lo cap)*
PEPETA Qui es, que 'm crida?...
MIQUEL ¿Els senyorets que son fora?
PEPETA ¿Ets tu Miquel?
MIQUEL Está clar.
PEPETA Entra home, no tinguis pó!
MIQUEL Molta 'n tinch; si ve 'l senyó
potsé 'm voldría pegar.
PEPETA No temis.
MIQUEL ¡Oh tu, ja ho dius!
PEPETA ¿Y perqué tonto?
MIQUEL No ho sé
tothom 'm pega.
PEPETA ¿Y perqué?
MIQUEL Ja t' ho diré, si no rius.
(Miquel que fins ara no s' havía deixat veure més que la cara, s' adelanta al públich y ab molt énfasis diu:
Com tinch la cara rodona
y las galtas reforsadas

per rebre las bofetadas,
la gent, d' aixó se n' adona
y diu: —A n' aquest xicot,
si li peguém, res dirá—
¡Y 'm comensan á pegá!...
Jo com un estaquirot
vaig rebent y no dich res...

PEPETA Jo al teu lloch, m' hi tornaría.

MIQUEL ¡Oh! la gent s' enfadaría...
y encara rebría mes!...
Si 's baralla de vegadas
la gent, procuro amagarme
¡doncas venen á trobarme
si 's perden las bofetadas!
Com no soch valent, m' aguanto,
no m' hi torno, soch humil,
y á la fí 'm deixan tranquil.

PEPETA Després qu' has rábut 'l tanto.

MIQUEL La galta 'm pica com pebre
y allavors, á reposar.
¡Ells, cansats de tant pegar!
¡Jo, cansat de tan de rebre!
A sobre de mí tothom
sembla que ja hi tingui un dret.

PEPETA Si no fossis tan ximplet
no 't pegarían...

MIQUEL ¿Y cóm!...

PEPETA ¡Portant un arma; aixís ara
que 'm peguéssin, la treuría!...

MIQUEL Encare mes hi perdría
(*després de duptar*)
perqué... ¡'m pegaría 'l pare!
No vol que may vagi armat
y 'l pare 'm fa molta pó.
¡Quant ell treu l' espolsadó
jo ja estich tot arronsat;
¡perqué té la má molt dura!

PEPETA ¿Ton pare aixís 't maltracta?
¡Donchs digas, qu' encara 't tracta

igual qu' una criatura!

MIQUEL Oh, ja veurás; sempre ha dit
qu' ell ab mí hi te autoritat;
y vol durme ben criat
mentres jo sigui petit...

PEPETA ¿Tu petit? ¡Ja ho crech! ¡Quin nen
tan petit, que té trenta anys!

MIQUEL ¿Vols dí qu' això son enganys?

PEPETA Si, home, si.

MIQUEL Donchs m' ofen
que 'm digui petit desd' are.
May mes ho consentiré...
¡Si 'm pegan, m' hi tornaré
encare que sigui al pare!

PEPETA No, á ton pare, no, no ho vuy;
perqué l' hi deus obediencia;
pro ab 'ls altres, cap tendencia
¡pega també!

MIQUEL Desd' avuy
ja sentirás quins bolets,
al que 'm toqui ¡ja ho veurán!

PEPETA Ep, Miquel, no cridis tant,
qu' á dintre hi ha 'ls senyorets.

MIQUEL ¡Ay! qué dius? Hi son? me 'n vaig.
¡Si m' atrapessin aquí!

PEPETA Si home, Don Enrich, si;
es á dintre 'l seu despaig.

MIQUEL Ay si surt ¡quina tunyina!
¡pobras galtas!...

PEPETA ¿Y perqué?

MIQUEL 'M pegará, prou qu' ho sé.

PEPETA No t' espantis home, vina.
(*agafantlo de la ma*)
Si no cridas, 'l senyó
no surtirá, está ocupat,
y quan vingui, haurás tocat
per la porta, *pirandó*.

MIQUEL Bueno 'm quedo, pro vigila
tu quan vingui, que si bé

m' estobará, prou qu' ho sé;
¡cóm que tothom m' espavila!

PEPETA Sembla mentida qu' estiguis
aixís tan acobardat!

MIQUEL Com qu' estich escarmentat...

PEPETA Pro home, no vull que siguis
d' aquest modo, t' ho demano;
sent aixís no 'ns casarém
ni may felissos serém.
Espavilat; t' ho encomano;
sigas home, tingas cor,
no t' espanti res, ja ets gran
y aixís prompte 's cumplirán
'ls nostres somnis d' amor.

MIQUEL Pepeta!... si fos vritat
lo qu' has dit ¡m' agradaría!...
¡per lograrho fins... rebría
de gust un bon estofat!

PEPETA Donchs sen' ell ho has de lograr
si per tot d' home fas obras...

MIQUEL ¿Qué si soch home? ¡De sobras!
Aixó ja t' ho pots pensar.
Per lo nostre amor jo 't juro
que ja may més tindré pó.

(*Pepeta escoltant per la dreta*)

PEPETA Fuig que s' acosta 'l senyó.

MIQUEL ¡Ay la mare! ¡quin apuro!

PEPETA No temis.

MIQUEL Lo món s' enfonza
si 'l senyó 'm troba.

PEPETA (*acompanyantlo de la má*) Per' aquí.

MIQUEL ¡Ay que ve!

PEPETA ¿Tornarás?

MIQUEL Sí.

PEPETA ¡T' obriré 'l pis á quarts d' onze!

(*Aquest vers 'l diu Pepeta desde 'l foro ahont acompanya á Miquel, que en sa turbació no sab trobar la porta.*)

ESCENA V

PEPETA y ENRICH surtint de la porta de la dreta ab una carta á la má

ENRICH ¡Pepeta!
PEPETA Qué mana?
ENRICH Escolta;
aquesta carta que veus,
pósala en mans de l' Emilia;
hi tinch un gran interés.
No diguis qui te l' dada,
es cosa de molt secret...
fesli creure que un subjecte
l' ha portada...
PEPETA Está molt bé.
ENRICH Pro sobre tot que ella 's pensi
que jo d' aixó, no 'n se rés.
(Ja veurém ara lo efecte
que aixó li fará; veurém.)
(Mutis per la dreta)
PEPETA ¡Quin embolich, mare meva!
¡que 'm pénjin, si res entench!
(Dirigintse á l' esquerra)
Bueno, aném cap á buscarla.
Apropósit; veig que vé...

ESCENA VI

PEPETA y EMILIA que surt per la esquerra

EMILIA Pepeta, anava buscant'he.
PEPETA Donchs jo 'l mateix á vosté.
EMILIA Donarás aquesta carta
á l' Enrich, ara mateix,
dientli... ¡no t' equivoquis!
que la ha portada un noyet...
PEPETA Vaig al moment... Mes dispensi
ja m' olvidaba.

EMILIA De qué?
PEPETA Fa una estona ha entrat un home
donántme aixó per vosté. (*per la carta*)
EMILIA Per mí... ¡No! Potser t' enganyas.
PEPETA No senyora, y que per cert
jo aquell home, altres vegades
l' he vist...
EMILIA ¿De quí deurá sé?
PEPETA No puch dirli; ell demanava
Donya Emilia Castellvert.
EMILIA Sí, jo soch; no hi ha cap dupte.
PEPETA Vaig á buscá 'l senyoret.
(*Mutis per la dreta)*

ESCENA VII

EMILIA sola

EMILIA Ara veuré si l' Enrich
m' es fidel ó si m' enganya;
ab aqueixa astuta manya,
ho sabré sens cap fatich.
(*Per la carta que té á la má*)
Aquesta carta... no atino
qui 'm pugui escriurer; potsér
es del pare; sí, ho deu ser.
¡A veure si ho endevino!
(*La desclou*)
No es pas lletra d' ell, no, no.
¡¡Un anónim!! no es firmada.
¡Lo cor quina sotregada!
Bah, bah, llegímla sens pó...
Veyám; (*Llegint*)
"Estimada Emilia:
Encara que ja ets casada
y 't dehuen tenir lligada,
els debers y la familia,
m' atreveixo á demanarte
qu' aquesta nit ¡amor meu!
concurreixis al Liceu...

sino jo aniré á buscarte
á casa teva...“
¡Quín cás!
¡quin home més atrevit!
“No 'n sabrá ré, 'l teu marit.
Espero no faltarás!...“
¡Jesús! ¿quí deu sé aquest home?
que 'm tracta aixís, ¿quí deu ser?
¡Ah, ja entench! aixó potser
es d' algú, que vol fé broma...
Com que som en Carnaval...
pro aquesta broma es pesada...
La cosa mes encertada
mes lógica y natural,
es tot al Enrich contarho:
si no ho fés y ell ho sabía,
qu' es vritat potsé 's creuría.
¡Lo millor es no amagarho!
Si li dich potsé es pitjó...
si no li dich, malament...
obrém donchs honradament,
y com honrat, lo milló
es dirho tot, al Enrich...
¡Oh, y s' acosta!

ESCENA VIII

DITA y ENRICH que entra ab una carta á la ma

ENRICH Emilia, té,
ves que diu aquest papé.
EMILIA Será com aquest...
ENRICH ¡Jo 't flich!
¿També t' escrihuen cartetas
com á mí, donante citas?
EMILIA (Per ara no té sospitas.)
ENRICH Ves que 'm diu la Matildeta.
EMILIA No, llegeix tu primé aixó
y veurás quins homes hi han.
ENRICH ¿Qui firma?

EMILIA Oh, aquets ho fan
sense dir qui son.
ENRICH Sí? bo...
(Llegint per ell)
Aquest plaga 't deu coneixer
y 't compromet...
EMILIA Fa molt mal.
ENRICH Bé... bromas de Carnaval...
EMILIA ¡Sí! ¡Broma que pot fe creixer
un dupte dins del teu cor!
¡broma que pot enganyarte!
¡broma que fins pot portarte
á duptar del meu amor!
ENRICH (Quánt m' estima! No es pas cert,
lo que jo d' ella 'm pensava).
EMILIA Broma que molts cops acaba
malament, y á dos 'ns pert...
ENRICH Calla Emilia; prou que sé
la bellesa del teu cor,
no he duptat del teu amor
ni jamay en duptaré;
y perque de mí igual pénsis
escolta lo que me escriu
la Matilde...
EMILIA Qué, ¿qué 't diu?
ENRICH Aquí ho tens, vull que 't convensis
(Llegint)
"Si de mí guardas recort
y de aquell amor prehuat
que 'ns teníam, t' ha quedat
un xich de caliu al cor;
't suplico que al Liceu
vinguis, qu' allí pasarém
la estona, y recordarém
aquell temps ditxós y breu.
Perque 'm coneguis, si 't plau
passá un rato al meu costat;
portaré un vestit morat
tot ribetejat de blau.
Espresións á la senyora.

Fins al vespre, Enriquet meu...
Reb lo carinyós adeu
d' una dona que t' adora".
Firma; Matilde.

EMILIA Insolent!
¿Y ab donas així¡'t tractavas?
¿Y vergonya no te 'n davas?
¡Jesús! això es indecent.
¿Y tal dona no t' indigna?
¡Parlá á un home qu' es casat;
d' un amor que ja ha passat,
y del qual, la esposa digna
si es vritat, li pot retreure
y hasta pot tirarli en cara!

ENRICH Bueno, dona...

EMILIA Bueno. ¿Y ara?
¡Això 'm faltava per veure!

ENRICH May mes m' hi havía tractat,
de molt avans de prometrem,
fins qu' ella, per comprométrem
ha fet aquest disbarat...
(*Esqueixa la carta*)

EMILIA (Pensa que la carta es d' ella...
¡calla cor)!

ENRICH Jo may podía
pensar qu' ella m' escriuría
perque li vaig dí—¡Trapella!
¡poca solta! ¡carcamal!...
Ni 'm recorda quanta cosa!...
Mes ella qu' es rencorosa,
aprofita 'l *Carnaval*
y un escándol vol doná.

EMILIA Ja ho entench.

ENRICH Pro s' equivoca;
perque per la part que 'm toca
may l' escándol hi será...
Perque Emilia, cada día
que passa t' estimo més!...

EMILIA (¡Ay! ¡M' ha tret del cor un pés!)

ENRICH Y molt més t' estimaría

si may més, de ningú creus,
las ximplesas que dir pugan,
¡ximplesas que t' afeixugan...!

EMILIA Aquí están 'ls brassos meus.

(*S' abrassan*)

¿Vritat Enriquet que may
anirás al ball? ¿M' ho juras?

ENRICH Ets igual que las criaturas.

EMILIA Digas "juro"

ENRICH Be, aixó ray.
No hi aniré ¡t' ho prometo!.

EMILIA Ja estich tranquila.

ENRICH Jo trino.

EMILIA ¿Per qué?

ENRICH · Tinch d' aná al Cassino...
Várem quedá ahí ab D. Cleto...

EMILIA Vestén home, que pot dí...

(*Ajudantlo á vestí*)

Abrigat forsa, fa fret...
Jo aquí brodaré un xiquet,
y més tart, cap á dormir...

ENRICH Passa un bon xich de las deu.

EMILIA Te 'l sombrero...
(*Li alsa 'l coll del gabán*) Ben tapat,
que fa un ayret molt glassat.

ENRICH Hasta luego.

EMILIA Enrich, adeu.

(*Mutis pel foro*)

ESCENA IX

EMILIA sola. S' assenta á brodar.

EMILIA Estich tranquila, quan penso
que hi duptat del seu amor,
y ell tant y tant que m' estima...

(*Pauseta*)

·Aquesta nit, no tinch son
m' estaré aquí una estoneta

fent ganxet... Será millor.
(*Pauseta*)
¡Es estrany! dintre 'l pit sento
un *tich-tach* avuy tant fort...
¡Vaja, prou pleguem per festa!
Ara penso ab l' homenot
que m' ha escrit aquella carta.
Es capás de vení ¡prou!...
Del modo qu' estava escrita...
L' Enrich se 'n ha anat...
(*Ab senyals de por*) ¡Si hi fos!...

ESCENA X

La mateixa y LLUIS, que surt pe'l foro disfressat ab dominó y la careta posada

LLUÍS Bona nit tingui, senyora.
EMILIA Ay Deu meu ¿qu' hi ha?
LLUÍS Soch jo.
EMILIA ¡Una disfressa!; que 'm passa...
Ay! m' ofego!! L' homenot!!
('S *desmaya*)
LLUÍS Ara si que l' hi fet bona,
m' hi ben lluhit. Com hi ha mon!
Jo que 'm creya divertirla,
y aprofitant la ocasió
de trobar la porta oberta,
me 'ntro sens fer soroll,
m' hi posat al mitj dels quartos..
¡S' ha desmayat!... Poch á poch...
Lo primé es tréureli 'l susto,
que per cert ha sigut gros...
(*Li fa aire ab 'l mocador*)
¡Emilia!
EMILIA ¡Ay!...
LLUÍS Emilieta.
(*Ella retorna*)
EMILIA Qui es vosté?
LLUÍS D' ahont te queixas?

EMILIA Qui es vosté?...
LLUÍS No 'm coneixes?
EMILIA No; si no 's treu la careta...
LLUÍS Ay, si noya; tens rahó.
Ves si 'm coneixes axís...
EMILIA ¡En Lluís!
LLUÍS Ton germá, en Lluís.
EMILIA No m' ho creya, de debó.
LLUÍS No es vritat que t' hi sorprés?
No es vritat que faig respecte?
Oh, la disfressa fa efecte,
y cura mals d' alló més.
Jo estudio per farmacéutich,
y ara 'm proposo observar
si la podrém adoptar
com á medi terapéutich.
EMILIA Sempre de broma; no sé
com no 't cansa ¿Y ara ahont vas?
LLUÍS Ca, no ho vulguis sabé pás.
EMILIA Vaja... digas trapassé.
LLUÍS Vaig á un ball.
EMILIA També ballejas?
LLUIS Si, noya, y que ballo ab totas...
¡Si veyesses las xicotas!...
EMILIA ¡Ah pillet! també festejas?
LLUÍS Be, vaja; tu m' ets germana
y be t' ho puch confessar...
Res; que 'm vaig enamorar
de la noya més galana
que hi ha Gracia, moreneta...
tot un niu de picardías...
si la veyessis, dirías
que tinch gust.
EMILIA Deu ser guapeta.
LLUÍS Com un sol. Més 's fá tart
y hem quedat ab l' ídol meu
que 'ns veuríam al Liceu...
EMILIA ¡Esperat!
LLUÍS Deu m' en guart
es capás d' esgarraparme

si hi faig falta...

EMILIA *(ab rapidés)* Vinch també!
(Aixís potser li veuré).
Vaig corrent á disfressarme.
(*ap.*) (Tinch molta curiositat
de coneixe al que m' ha escrit
y ans que vingui 'l meu marit
del Cassino, hauré tornat,
y aixís res d' aixó sabrá;
poca estona, entrá y surtí.
Cap perill correré allí,
perque hi vaig ab mon germá).
(*Mutis per l' esquerra*).

LLUÍS ¡Qué caprixosa es la Emilia!
No m' ho hauría, cregut may,
que sent casada de poch,
fes ara 'l gran disbarat
d' assistir á un ball de máscaras...
¡No sé perqué hi pugui anar!
¡Si l' Enrich 'n té noticias
no 's posará poch cremat!
¡Oh, y lo que més me carrega
es que l' haig d' acompanyá!...
Lo qu' es, si no 'm fos germana,
no l' acompanyava pas,
perque després hi ha romansos
y enredos y mal-de caps.
(*Emilia surt disfressada*)

EMILIA Au, anem, ja estich vestida.

LLUÍS Noya; aquest dominó blau
t' está al *pelo*.

EMILIA Qué te 'n burlas?

LLUÍS No me 'n burlo...

EMILIA 'L vaig portar,
aquell any del ball de máscaras.
¡Apa, anem, si se 't fa tart!

LLUÍS Agáfat.
(No las tinch totas;
¡á veure que passará!)
(*S' en van pe'l foro*)

ESCENA XI

PEPETA sola, sortint de la cuyna.

PEPETA ¡No m' ho esplico, no m' ho esplico!
Fa una estona aquell mal temps,
aquella cara, aquells morros,
y ara tan amichs... ¡No ho se!
¿Quin' hora tenim? ¡Quarts d' onze!
Aviat vindrá en Miquelet.
¡Pobre xicot! ¡Es un ase,
pro un modelo d' honradés!
Si no fos pe 'ls trecents duros
que lo seu pare exigeix
com á dot, ell ja sería
el meu marit... Jo ja ho veig,
com que 'l noy te alguna cosa,
el seu pare, obra molt bé
volguent que tingui algún cuarto
la noya que 's casi ab ell.

ESCENA XII

La mateixa y MIQUEL que treu lo cap, lo mateix que l' altre vegada.

MIQUEL ¿Qué son fora 'ls senyorets?...
PEPETA Sí; pots entrar. Ell es fora
ja fa estona.
MIQUEL ¿Y la senyora?
PEPETA Es al llit. ¡Qué ximplet ets?
No m' hauría may pensat
qu' á las senyoras temessis.
MIQUEL ¡Oh noya! si sapiguesses
quin' una me n' ha passat,
dirías:—Pensas molt bé
si las donas 't fan pó,
perqué no hi ha res pitxó.
PEPETA Digas, esplicat ¿per qué?
MIQUEL No fa gayre quant venía,

la gent omplía 'ls carrés
divertintse d' alló més;
¡tot era goig y alegría!...
Disfressas per' aquí y per llá;
uns ab la cara tapada,
uns altres emmascarada;
altres sense enmascará;
gent de totas lleys hi havía
qu' á la Rambla transitava.
¡Figúrat, que jo passava
pe 'l plá de la Boquería,
quant me trovo ab una colla
de disfressas, y al moment,
en menos d' un pensament,
tota la colla m' enrolla.
M' hi tornat de cent colors...
Ells rient m' han esbroncat,
fins que 'n surt un, tot plegat,
y diu: —Aquet noy, senyors,
es fill d' un que té farmacia,
es en Xirinachs de Gracia—
y ha afegit:—T' hém de pegá
parla si vols qu' ara 't toca.—
Jo hi dit—Vosté s' atiboca
m' ha pres per *altre*, veurá:
jo no soch tal Xirinachs
ni 'l pare es apotecari.
¡Jo soch fill de l' herbolari
del carré de Espolsa-sachs!
Jo 'm dich, Miqueló Bonet,
de modo, donchs, que no soch
el que 's pensan.—¡Poch á poch!
(ha dit ab veu de falset
una dona), 'S diu Miquel,
y aquest nóm es subversiu.
¿'S diu Miquel, no ho sentiu?
¿Qué mereix?—Un llamp del cel
per vosaltres, hi dit jo
y allavors han comensat
á pegarme; jo hi probat

de tornarm hi, pro no, no,
encare més hi perdía,
duyan de pegarme ensenya
y m' han afartat de llenya
al plá de la Boquería.
Ells eran molts; jo probava
d' escaparme, es natural...
Un senyó *municipal*
tot rient s' ho contemplava.
Jo li he dit:—Sembla mentida
que 's miri ab tanta catxassa
com m' atropellan—Prou, massa,
(m' ha respost). *Es divertida*
la ocurrencia y me interesa
veure *como acaba* aixó.—
¡No era un guardia de debó;
era també una disfressa!
Ja pots veure donchs, Pepeta
si las donas son dolentas,
tinch las espatllas calentas
per culpa d' una ximpleta,
pues, si ella no hagués armat
la colla ab sa cridadissa,
no tindría la pallissa,
¡no estaría mitx baldat!

PEPETA ¡Si qu' ha estat cas ben estrany!
pro per xó no tinguis pena.

MIQUEL Ahont la tinch, es á la esquena...

PEPETA Be; tal día fará un any.

MIQUEL Tu ja ho dius. Pro si tinguessis
lo malestar que tinch jo
no ho dirías pas aixó,
ni es fácil que 't conformessis.
Deu me 'n guart d' un altra aixís
prou 'm costava la pell.
Més deixem lo meu tropell
y parlem del Paradís
que 'ns espera, vida meva,
si 'ns uním en casament.

PEPETA No Miquel, hi ha impediment.

MIQUEL ¿Qué 'm dius ara?
PEPETA Jo soch teva,
t' estimo ab tot 'l meu cor,
més la passió no val rés,
quant se posa l' interés
entremitx del nostre amor.
Lo teu pare, ja sabs prou,
que vol per tu un bon partit,
y jo tans sols hi reunit
divuyt duros ó dinou,
y encara que 't porti amor,
qu' això tu ja ho sabs prou bé,
per mes que no vulgui, hauré
d' ofegar l' impuls del cor.
MIQUEL No Pepeta, jo t' ho prego...
Si ho fessis 'm moriría...
PEPETA Pro 'l teu pare no voldría
que 'ns casessim.
MIQUEL No t' ho nego.
Per cert qu' avuy n' hem parlat,
y ell m' ha preguntat farreny:
—¡Escolta, cap de poch seny!
¿qué 't casarás molt aviat?
—Desseguit, si voleu vos:
Vos podeu ferho al moment,
doneume 'l consentiment
y serem felissos dos.
La Pepeta, es una noya
que sols estimar desitja.
Sab de cusir, de fe mitja,
de rentá plats... ¡Una joya
que val molt!...—¿Y te dinés?
¡l' has de buscá *calentona!*
—No senyó, es una minyona
y guanya poch, no te rés.
—Donchs no ho vuy, no siguis ase,
may lo permís 't daré.
Jo pago massa llogué
y no vuy *pelons* á casa.
Jo, volguent surtir d' apuros,

li he preguntat:—Be Escolteu...
¿Y es molt, 'l dot que voléu?
—Res, un centenar de duros.
—Donchs miréu, 'm sembla á mi
qu' ab aqueixa cantitat,
'ns casarém molt aviat.
—Aixís 'm agradas, així.
Que 'l casament prompte siga
jo mes que tu ho desitjava,
y per xo t' ho preguntava...
¡per fer pintar la botiga!...

PEPETA Pro conta Miquel que jo
tota sola, no podré
arreplegá tant diné.

MIQUEL També ho tinch pensat això;
mes com jo puch ajudarte
donante un tant per setmana,
la fetxa no veig llunyana
que podrás ab mi casarte.

PEPETA Veig tanta felicitat,
que ja toco 'l paradís.
¿Y tu Miquel no ets felís?

MIQUEL ¡Ni 'm recorda l' *estofat!*
Quant casats tots dos viurém
y tu ma esposa serás,
ja veurás, noya, veurás,...
¡quina broma que farém!

PEPETA Espérat; un cotxe 's para
á la porta del carrér
¿qui dimontri podrá sér?

MIQUEL ¡Quina pallissa, ay la mare!

PEPETA Vaig á véure, espera un xich.
(Surt Pepeta pél foro y torna corrent.)

MIQUEL ¡Ay que 'm pesa poch la vida!

PEPETA Vina; amagat desseguida:
m' sembla qu' es don Enrich.

(Mutis. Miquel s' fica atolondrat en la porta de la dreta y Pepeta s' amaga á la cuyna.)

ESCENA XIII

ENRICH, entra ab senyals de cansanci y tot brut de pols, ab domino. Se treu la careta al comensar lo monó'ech.

—M' hi fet un bon tip de corre;
casi no puch respirar...
¡Mare de Deu, quina escena!
¡es molt gran lo qu' ha passat!
¡Com que crech que 'm fan á trosos
si no me 'n vaig d' aquell ball!
. . . . . .
He surtit d' aquí de casa,
disposat á aná á passar
la estoneta á allá al Casino,
lo que cada vespre faig.
Pro al surtí, veyent disfressas
ab la Matilde he pensat
y *nada*, com l' *hombre es débil*
y 'l cap s' escalfa pensant,
m' hé recordat d' aquells días,
felissos que vaig passar
cantant duos amorosos,
de la Matilde al costat.
L' home, molts cops surt de casa
y no sab ahont va á parar;
jo hi surtit per ná al Cassino
¿y no saben ahont hi anat?...
á una casa de disfresas
que hi ha al carrér de Sant Pau.
Demano un disfrás me 'l llogan
m' vesteixo y carré avall
y sense pensarm hi mica
entro al Liceu... ¡Endavant!
Alli corro seca y meca
y busca que buscarás
una disfressa que porti
'lo *dominó* tot morat.
Miro pasillos y palcos,
la *platea* y Restaurant
buscant sempre á la Matilde

sense poguerla trobar.
Quant ja feya bona estona
que m' estava allí esperant,
veyent que sols m' aburría,
ja 'm disposava á marxar
me 'n adono d' una máscara
que tenía al meu costat,
alta, gorbosa, ben feta,
vestida ab *dominó* blau.
No ballava. L' he mirada
de regull y m' ha agradat;
tenía molt bonas formas,
y semblava interessant.
Jo hi pensat. Aquesta *flávia*
busca á algú; deu esperar
á algún home y en efecte
mirava ab curiositat
tots 'ls homes que passavan
tot ballant, pe 'l seu davant.
—Me sembla qu' es peix al cóve
(m' hi dit entre mi) veyám:
y decidintme, m' hi acosto,
y ab veu de gat escaldat
li he preguntat. Mascareta...
¿qu' has perdut al sócio?
—¡Cá!
m' ha respost ab veu xillona.
¡No tinch *sócio!*
¿Y donchs, que fás
tan soleta?
—Res t' importa.
—Be dona, be, ja veurás.
jo puch ferte companyía...
L' hi he comensat á insinuar
alguna paraula ab cúa,
mes ella m' ha contestat...
—Si parla aixís, no l' escolto;
fassi l' favor de callar.
Soch casada y no ho consento;
tinch debers.

—Dona be está:
¿es casada? me n' alegro;
Miris; també soch casat
y això podrá garantirli
que 'ls meus fins son molt formals.
Per lo tant jo li suplico
que balli ab mi, l' altre ball,
¡no crech ferli cap ofensa!
—Está bé se 'l complaurá.
(Pausa.)
Jo que 'm conech soch un *tuno*
he fet corre un xich las mans,
y ella m' ha dat per contesta
un pessich recargolat...
¡Que m' ha fet veure estrelletas!
Jo, allavoras, m' hi empipat.
De venjarme, desitjava
tení una ocasió ¡ah *salau!*
comensa á tocá la orquesta
un galop molt galopat,
agafo á la mascareta
comensém tots á ballar
saltant y rodan depressa
ab lleugeresa alarmant.
Li agafa un atach de nervis,
á mi rodaments de cap,
també quatre ó cinch parellas,
ensopeguém, y *¡allá vá!...*
¡ella y jo, á terra de nassos
ab 'ls altres del costat!
Tothom esbalota y crida;
hi ha qui demana aygua naf,
senyoretas que 's desmayan,
gomosos tots espantats;
la orquesta para, y 'ls músichs tots preguntan. ¿Qu' ha passat?
Entretant segueix l' escándol,
disfressas per 'qui y per 'llá...
per terra, camas enlaire...
y vistas... del natural.

Molta gent surt cap' á fora,
entran las autoritats;
tothom crida, tots preguntan
jo veig la confusió gran
qu' allí regna, escorro 'l bulto
y aquí 'm tenen tot bufant,
cansat, brut, sense careta
y... ¡ab 'l rellotje parat!...
Treyent lo rellotje. (Pausa.)
Y entretant la pobre Emilia,
no 'n sab rés ¡es natural!
¡Allí dormint tant tranquila!
¿Pro qui dimontri, veyám
m' haurá donat entenent
de ficarme dins del ball?
¡Els dich que hi estat de pega!
Si s' arriva á despertar,
'm mourá l' escándol *hache*
y ab molta rahó...
(*Transacció.*)
¡Es estrany!
Jo las camas de la máscara
las hi vist á alguna part...
¡Aquellas mitjas ab mostra!...
(*Rumiant.*)
¡Se 'n venen tantas d' iguals!
¿Y ara que faig? Jo tremolo.
Si ella 'm veyés disfressat...
¡Es precis fe alguna cosa!
¡Vaig á tréurem 'l disfrás!
(*Entra á la dreta y surt en Miquel per la mateixa porta valentse del cortinatje, sense ser vist.*)

MIQUEL Ay, ay, ay, ay... ¡Ahont me fico!...
Veyám si aquí no hi vindrá.
(*Passa corrents y 's fica á la porta esquerra.*)
(*Tornant á surtir*) *ab la caretaposada.*

ENRICH Nada, no 'm tréch la disfressa.
Ella demá al despertarse,
si la trova, pot pensarse
la vritat y móurem fressa...

Quant m' hi anat á disfressar
m' hi deixat bastó y barret,
y al llevarse ella, es molt net
que me 'ls trovará á faltar.
Si vull conservar la pau,
haig de rescatá eixas *pessas*,
de la casa de disfressas
que hi há al carré de San Pau
Anem 'hi...

ESCENA XIV

'L mateix, EMILIA y LLUIS. Quant va per sortir s' ensopega ab 'ls últims qu' entran disfressats.

ENRICH ¡Mare de Deu!
¿que veig?
EMILIA ¡Verge salvadora!
ENRICH (¡Es la meva balladora!)
EMILIA (¡Lo balladór del Liceu!)
(Cuadro. Enrich á esquerra. Emilia á la dreta Lluis en mitj dels dos.)
ENRICH (¿Ella aquí dins?)
EMILIA (¿Ell á casa?)
ENRICH (¿Que voldrá?)
EMILIA (¿Que deu voler?)
ENRICH (Si se n' entera la Emilia.)
(*'S dirigeix á tancar la porta de la esquerra.*)
EMILIA (Jesús, si l' Enrich tornés.)
(*Va á tancar la de la dreta.*)
(*Lluis adelantanse.*)
LLUIS (Ara si' qu' está la cosa
qui ho enten, qui no ho enten.)
EMILIA (Lluis, per Deu, desseguida
ves al Casino corrents;
busca á l' Enrich y entretentlo,
ves de ferli perdre temps;
puig si torna estich perduda).
LLUIS (¡No t' espantis!)
(*Se 'n va corrent.*)
ENRICH (*Notant sa fugida.*) (¡Oh! ¡fuig ell!)

¿Será un lladre? Si l' atrapo
'ls comptes l' hi arreglaré.
(*Corrent darrera de Lluis. En un arranch 's treu 'l dominó.*)
(*Per l' Enrich.*)
¡Se n' ha anat! ¡M' hi quedat sola!
¡Qui será 'l máscara aquest!
¡Deu fassi que l' Enrich tardi.
Nada, aprofitem 'l temps
deixam treure la disfressa,
y allavors, si acás tornés
lo balladó, á n' aquí dintre,
¡com mestressa parlaré!

ESCENA XV

La mateixa y ENRICH.

(*Que entra sense haver trovat á Lluis.*)
ENRICH (No l' hi vist enlloch y juro
que no se 'n ha anat. No sé
com s' ha fos; si es dins de casa
tart ó d' hora 'l trobarém.
¡Veyam ara aquesta dona!
Dirigintse á Emilia qu' estaba d' espatllas, al punt qu' ella també 's gira.)
¡¡L' Emilia!!
EMILIA ¡L' Enrich!
TOTS DOS ¡Deu meu!
ENRICH (¡Oh la infame! ¡la perjura!
EMILIA (Era 'l balladó, era ell!).
(*Pausa.*)
ENRICH Senyora, es del tot inútil,
inútil completament
que 'm negui rés: per desgracia
ho hi vist tot y tot ho sé.
EMILIA ¿Y qu' ha vist?
ENRICH ¿Qué? ¡Ma deshonra!...
L' he vista á vosté al Liceu.
M' hi ha dut la casualitat;
y Deu qu' es just, ha permés

qu' un incident, de qual causa
vosté ja n' está al corrent...

EMILIA ¿Li ha dut la casualitat,
ó la Matilde?

ENRICH ¡Callém!
No es vosté, qui, per jutjarme.

EMILIA ¿No 'm jutja á n' á mi vosté?

ENRICH ¡Jo puch ferho, esposa infame!

EMILIA ¡Jo també, marit infiel!

ENRICH ¡Traydora!

EMILIA ¡¡Perjur!!

ENRICH ¡¡Que calli!!

EMILIA ¡¡No vull callá!!

ENRICH ¡¡Llamp de Deu!!
Acabém d' una vegada.
¿Ahont es son aymant?

EMILIA ¿Com?... ¿qué?

ENRICH ¡El qui estima!...

EMILIA *(Girantse d' esquena.)* ¡Poca solta!

ENRICH Bueno, no vol dirme ahont es?
No importa. Tinch de matarlo...
l'art ó d' hora 'l trobaré...
¿Per últim cop no vol dir' ho?

EMILIA Veji sota 'l llit, potser. *(ab guassa.)*

ENRICH Jo registraré la casa
l' haig de trobár.

EMILIA ¡Cá! barret

(Enrich després de vacilar se n' entra al cuarto de la esquerra)

(Emilia s' assenta.)

ESCENA XVI

DITS y MIQUEL

(Se sent dins del cuarto de la esquerra un gran burgit).

MIQUEL ¡Ay, ay, ay, ay! *(dins.)*

ENRICH *(Surtint ab en Miquel agafat per al orella.)* Au; á fóra.
¡Lladre d' honras!
(á Emilia.) ¿Lo coneix?

Plori, pérfida, traydora,
qu' ara 'l mataré al seus peus,
y demunt del seu cadávre
hi posaré 'l de vosté,
y damunt dels dos, la víctima,
ó sigui 'l cadáver meu...
(*Ab entonació trágica.*)
Pro avans de morir contestam
¡la vritat! (*á Miquel estirantli la orella.*)

MIQUEL Ey, no estirém.
ENRICH ¿Veyám com us vau entendre?
MIQUEL Molt senzill; fa prop d' un més
qu' á la Rambla, vaig trovarla
un dematí á quarts de set...
ENRICH ¿Ho sent, senyora?
MIQUEL Venía de la plassa, ab lo cistell
plé d' ensiam y d' escarolas
y es tan bonica ¿comprén?...
qu' un home per curt que sigui,
s' hi engresca, y ella ademés
m' animava ab sas miradas,
¡perqué té uns ulls!...
ENRICH Si, ja ho sé.
¡Molt bonichs per ma desgracia!
¿Y després?
MIQUEL Bueno, després...
Veyéntme curt de paraulas
y tant tímit; m' emprengué
y 'm va dí qu' era molt guapo...
ENRICH ¡Oh la pérfida! ¿Ja ho veu?
¡va declarars' hi traidora!
¡Ni tan sols vergonya té!
¿Y á quin hora us veyau digas?
MIQUEL Cada dematí á las set.
ENRICH (Es di, que mentres m' estava
adormit tranquilament,
ella fugía, traydora
del llit conjugal)
EMILIA (Ximplets).
ENRICH ¿Y no us veyau mes? ¡esplicat!

MIQUEL ¡Si senyó!
ENRICH ¿Si, encara mes?
MIQUEL Cada vespre, ella m' obría
la porta.
ENRICH ¡Ah!... ¡si, molt bé!...
Y quant jo tornava á casa...
MIQUEL Jo me n' anava corrent.
ENRICH Ja se prou.
MIQUEL ¿Que puch anármen?
ENRICH ¿Anárten dius? ¿Donchs que 't creus
que soch de aquells infelisos
que s' ho prenen tot sonrient?
Tu has robat la meva ditxa
per tu, es mon cór un infern
tu has vingut á casa meva
com un lladre...
MIQUEL No, no es cert,
¡no hi robat rés! escorcóllim!
(*Girantse las butxacas al revés.*)
¿miri veu? jo vinch no mes
per ella, perqué l' estimo...
ENRICH ¿L' estimas y lladre no ets?
Tu que 'l meu tressor t' emportas,
tu que m' arrancas d' arrel,
il·lusions, plahers y ditxas
no ets un lladre. ¿Doncas qui ho es,
lladre mes lladre que 'ls lladres?
¡Vaya contesta!
MIQUEL ¡No ho sé!...
¡pro per estimá á una dona,
no portan á ningú prés!
(*A Emilia.*)
ENRICH La enhorabona senyora,
s' ha enamorat de un beneyt.
(*Aixecantse.*)
EMILIA ¡Basta de farsa!
ni 'l conech, ni sé qui es.
ENRICH ¿Y tú, digas, la coneixes?
MIQUEL Está clar, que la conéch.
¡Es la senyora!

ENRICH ¡Senyora!
MIQUEL La senyora de vosté.
ENRICH Y teva... si tu l' estimas.
MIQUEL No li vuy cap mal.
ENRICH ¡Ja ho crech!
Escolteu vostra sentencia;
Cinch minuts teniu de temps
¡anéu á morir!
MIQUEL Escolti.
¿Jo 'm tinch de morí? ¿y perqué?
ENRICH ¡Perqué 't mataré!
MIQUEL Pro miri...
ENRICH T' haig de matá ¡no hi ha mes!
MIQUEL ¡Jo no hi fet rés! (*plorant.*)
ENRICH ¿Que veig? ¿plora?
¡Áquest xicot no fa 'l pes!
MIQUEL Jo no hi fet res ¡l' estimava,
pro 'l pare ja ho vol!...
ENRICH ¿Y qué?
¿Que n' haig de fér de ton pare?
MIQUEL M' pegará... ¡si m' mateu!
ENRICH Nada; aquest xicot es ximple
¿Pro tu qui ets?
MIQUEL En Miquel.
ENRICH Bonas senyas; y que hi feyas
amagat aquí, ximplet?
¡Respón!
MIQUEL M' hi estava, perque ella ..
m' ho ha dit al venir vosté.
ENRICH ¿Y qui es ella?
MIQUEL La minyona.
ENRICH ¿La Pepa?... ¡Gracias á Deu!
¡Pepeta!

ESCENA XVII

(DITS y PEPETA que surt per la porta de la cuyna.)

PEPETA ¿Qué mana?
ENRICH Vina.

¿Qui es aquet? (*per Miquel.*)

PEPETA Lo meu promés.

ENRICH ¿No m' enganyas?

PEPETA No, no, ho dupti.
¡Li dich la vritat!

ENRICH Donchs bé.
(*A Emilia.*)
Celebro que no resulti
aquest xicot, l' aymant seu,
pro 'l qu' es l' altre jo li juro...
¡li juro que 'l trobaré!

EMILIA Ja pot fé tot lo que vulgui,
pues per mi, ja está ben llest.

ENRICH Miquel, tu tens d' ajudarme,
la casa registrarém...
Te aquest' arma, y quant jo 't digui
"*disparen*" fesho al moment.

MIQUEL ¡Ah no! ¡aixó no! no serveixo
per tirá tiros.

ENRICH ¿Perqué?

MIQUEL Lo pols 'm tremolaría
y puch matarlo á vosté

ENRICH ¡Donchs fésme llum!

MIQUEL ¡Si tremolo!
¡fins de pó 'm pétan las dents!

ENRICH Cobart, si no vens... 't mato.

MIQUEL No, no 'm mati. Ja vindré.
(*Tot anantsen pe 'l foro.*)

ENRICH (Si trobo al traydó, que resin
uns quants *responsos* per ell.)

ESCENA XVIII

EMILIA PEPETA y LLUIS després.

EMILIA ¡Ay Pepeta!

PEPETA ¿Qué li passa?

EMILIA ¡No se 'l que 'm passa!

PEPETA ¿Qué té?

EMILIA May mes felissa seré
¡La pena 'l meu cor traspassa!

(*Entra Lluis disfressat y ab careta posada.*)

LLUIS Emilia, volant hi anat
al Cassino, y tots m' han dit,
que l' Enrich aquesta nit,
ni solsament s' hi acostat.
EMILIA ¡Ja ho sé!

ESCENA ÚLTIMA

TOTS

(Entran Enrich y Miquel darrera, figurant qu' anavan detras de n' Lluis.)

ENRICH ¡Ja es aquí 'l traydor!
(*Tanca las portas.*)
Ara no t' escaparás
y la taca esborrarás
qu' has posat al meu honor.
(*A Emilia.*)
¡Ja ho veu pérfida! ¿Perqué...
perque no 's disculpa encara?
¡Amagui, amagui la cara
qu' aixís... ¡no li escupiré!
Y tu, que vens en mal hora
á gosarte en mon torment,
sigas al menos valent.
(*Tirantse sobre d' ell y arrancantli la careta.*)
fora la careta ¡fora!...
(*Estupefacció general, menos Emilia.*)
¡¡En Lluis!!
LLUIS Lo teu cunyat.
ENRICH (¡'L meu cunyat, no s' esplica
Ara no ho entench ni mica;
potsé hi fet un disbarat!)
Emilia...
EMILIA ¿Qué vol?
ENRICH Si bé
no la perdono, aixó no,
vull tení una esplicació
ab vosté.
EMILIA Donchs jo també.
ENRICH Vosté ha anat á un ball...

EMILIA Es cert.
ENRICH Y digui, ¿perqué hi ha anat?
EMILIA Per pura curiositat...
ENRICH ¡No m' enganyi, perque 's pert!
EMILIA No l' enganyo. Vosté sab
que hi rebut una carteta
portada per la Pepeta
que m' ha dat molt mal de cap
y per poguer sapigué
si 'l que la carteta ha escrit
era un sér real ó fingit,
hi anat al ball ¿ho veu bé?
ENRICH Donchs la carteta en cuestió
que tant y tant l' ha amohinat
li tinch de dir la vritat...
¿no sab qui l' ha escrita? ¡Jo!
EMILIA Donchs vosté la culpa 'n té
d' ana jo al ball.
ENRICH Hi convinch.
EMILIA Com jo també, culpa tinch
de que hi hagi anat vosté.
ENRICH Digui... ¿perqué?...
EMILIA Vaig... ¡Pepeta!
Digas la pura vritat.
¿Aquest vespre no t' hi dat
per l' Enrich, una carteta?
PEPETA Es molt cert.
LLUIS Vaja s' comprén
que tots dos á la vegada,
heu tingut igual pensada
enganyantvos mútuament.
Y estant desmenjats d' amor
per la gran monotonía
de l' amor de cada día,
ab tot y estimar de cór,
heu donat un pas al mal
per torná á fer paus després.
¡Casi 's pot dir, qu' havéu prés
un *vermouth matrimonial!*
Ara que tot ha passat,

confío qu' olvidareu
aquest rato, y us tindréu
un amor mes acendrat,
pues si bé 'l Vermouth es bó
pels qu' ab gran precaució l' usan.
¡Pobres d' aquells que n' abusan!
No hi ha cap licor pitjó.

MIQUEL La llisó es molt ben donada.
PEPETA Aquest noy val un Perú.
ENRICH ¿M' perdonas?
EMILIA Jo si, ¿y tú?.
ENRICH Responch ab una abrassada.

AL PÚBLICH

Si 'l jugüet 'ls ha agradat...
si han trovat 'l *Vermouth* bó
tindrém gran satisfacció...
Y si á mes algún casat
desitja fé esperiment
dantlo á la seva Senyora,
¡apa!... ¡piquin, qu' ara es hora!
¡piquin al *mosso* al moment!

TELÓ

PREU: UNA PESSETA